

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 325/2013-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosť P. S., P., zastúpeného advokátom JUDr. D. K., P., pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaniach vedených Okresným súdom Piešťany pod sp. zn. 12 P 121/2012 a Krajským súdom v Trnave pod sp. zn. 23 CoP 38/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. S. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. mája 2013 doručená sťažnosť P. S., P. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaniach vedených Okresným súdom Piešťany (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 12 P 121/2012 a Krajským súdom

v Trnave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 23 CoP 38/2013. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 27. mája 2013.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že rozsudkom okresného súdu č. k. 12 P 121/2012-105 z 31. januára 2013 bola zvýšená vyživovacia povinnosť sťažovateľa ako žalovaného voči jeho synovi M. S. (ďalej len „žalobca“) zo sumy 56,43 € mesačne na sumu 120 € mesačne s účinnosťou od 1. septembra 2012, pričom na ročné výživné za čas od 1. septembra 2012 do 31. januára 2013 v sume 268,05 € boli povolené sťažovateľovi mesačné splátky po 10 €. Rozsudkom krajského súdu č. k. 23 CoP 38/2013-125 z 15. apríla 2013 bol rozsudok okresného súdu potvrdený. Rozsudok krajského súdu bol právnenému zástupcovi sťažovateľa doručený 23. mája 2013.

Podľa názoru sťažovateľa v konaní došlo k vadám spočívajúcim jednak v tom, že nebol podaný návrh na začatie konania, „*hoci podľa zákona bol potrebný*“, sťažovateľovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, došlo k nesprávnemu právnenému posúdeniu veci a k nedostatočnému zisteniu skutkového stavu. Konanie vykazovalo aj inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Sťažovateľ už vo vyjadrení z 3. decembra 2012 namietal, že v návrhových veciach súd nemôže prekročiť petit návrhu na základe opravy či doplnenia ex offo, a keďže sa tak stalo, sťažovateľovi bola odňatá možnosť brániť sa proti uplatnenému nároku. Okresný súd konal a rozhodol na základe nezrozumiteľného návrhu, s čím sa nevysporiadal ani krajský súd. Rozsudky všeobecných súdov nie sú jasne, zrozumiteľne a presvedčivo odôvodnené, lebo z nich nevyplýva, prečo bolo výživné zvýšené na 120 €, resp. prečo boli splátky ročného výživného stanovené na 10 €. Samotné zvýšenie výdavkov na strane žalobcu neznamena bez všetkého nárok na zvýšenie výživného. Okresný súd sa vôbec nevysporiadal so skutočnosťou, že sťažovateľ čelí aj žalobe bývalej manželky o príspevok na výživu rozvedenej manželky, pričom toto konanie nie je dosiaľ ukončené.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaniach vedených okresným súdom pod sp. zn.

12 P 121/2012 a krajským súdom pod sp. zn. 23 CoP 38/2013 s tým, aby boli rozsudky okresného súdu z 31. januára 2013 a krajského súdu z 15. apríla 2013 zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Domáha sa tiež náhrady trov právneho zastúpenia advokátom v sume 291,56 €.

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ dosiaľ nepodal dovolanie proti rozsudku krajského súdu č. k. 23 CoP 38/2013-125 z 15. apríla 2013.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Na rozhodnutie o sťažnosti nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné sudy.

Proti rozsudku okresného súdu č. k. 12 P 121/2012-105 z 31. januára 2013 bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa vo vzťahu k tejto časti konania mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v tomto rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. K tomu treba poznamenať, že sťažovateľ aj využil právo podať odvolanie.

Obdobné úvahy obstoja aj vo vzťahu voči tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti konaniu vedenému krajským súdom pod sp. zn. 23 CoP 38/2013.

Podľa § 237 písm. e) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný.

Podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Sťažovateľ je presvedčený, že sa v jeho veci konalo bez návrhu (hoci išlo o návrhové konanie), a rovnako tvrdí aj to, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Pri takto formulovaných námietkach môže sťažovateľ podať proti rozsudku krajského súdu dovolanie, pričom zákonná jednomesačná lehota ešte neuplynula. Uvedené platí bez ohľadu na ustanovenie § 238 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého dovolanie nie je prípustné vo veciach upravených zákonom o rodine, pretože režim prípustnosti dovolania podľa § 237 Občianskeho súdneho poriadku sa výslovne vzťahuje na každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Je teda v právomoci Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky v rámci dovolacieho konania poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa, čím je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. júna 2013